Orędownik Urzędowy
POWIATU MORSKIEGO

Wychodzi w środę i w sobotę w miarę potrzeby. — Prenumerata miesięczna wynosi 2.00 złote. — Poszczególny numer 60 groszy.

Ogłoszenia w części nieurzędowej przyjmuje się za opłatą 80 gr od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 złotych od wiersza.

Administracja: Wydział Powiatowy w Wejherowie. Telefon 30 i 50.

Nr. 28. | **Wejherowo, sobota, dnia 14 lipca 1928 r.** | **Rok II.**

Treść:

189. **Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej**

z dnia 20 czerwca 1928 r.

o pieczęciach urzędowych.

Na podstawie art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980) zarządzam co następuje:

§ 1. Pieczęcie urzędowe wyrabiane są z metalu.

§ 2. Pieczęć państwową tłoczy się bądź na samym dokumencie, na którym winna być umieszczona, bądź też o ile chodzi o dokumenty o charakterze szczególnie uroczystym — na wosku, przymocowując ją sznurkiem do dokumentu.

Pieczęć państwową przechowuje Prezes Rady Ministrów.

§ 3. Władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe używają do tłoczenia w papierze oraz do tuszu pieczęci następujących wymiarów: władze naczelne — pieczęci o średnicy 46 mm., władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe, podległe bezpośrednio władzom naczelnym — pieczęci o średnicy 39 mm., wszystkie inne władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe — pieczęci o średnicy 36 mm.

Sąd Najwyższy, Najwyższy Trybunał Administracyjny, Trybunał Stanu, Trybunał Kompetencyjny, Generalny Inspektor Sił Zbrojnych, Sztab Generalny i Najwyższy Sąd Wojskowy używają pieczęci o średnicy 46 mm.

Kancelarja Cywilna Prezydenta Rzeczypospolitej, Gabinet Wojskowy Prezydenta Rzeczypospolitej oraz Biura Sejmu i Senatu używają pieczęci o średnicy 39 mm.

Wątpliwości co do wymiarów pieczęci, jakich mają używać poszczególne władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe, rozstrzyga właściwa władza naczelna.

§ 4. Do laku wszystkie władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe używają pieczęci o średnicy 30 mm.

§ 5. Do legitymacyj, paszportów, dokumentów pocztowych oraz innych dokumentów, na których ze względu na szczupłość miejsca nie mogą być używane pieczęcie normalnego wymiaru, można używać pieczęci o średnicy 20 mm.

§ 6. Do tłoczenia w ołowiu używa się plombownicy z herbem państwowym na jednej matrycy i nazwą właściwego urzędu na przeciwległej matrycy.

Wymiary i wzory plomb ustalą właściwe władze naczelne jednolicie dla wszystkich podległych sobie władz i urzędów.

§ 7. Używanie w pieczęciach nazw skróconych odpowiednich władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych — ze względu na długość tych nazw — jest dopuszczalne na mocy decyzji właściwej władzy naczelnej.

§ 8. Sposób przechowywania oraz ilość egzemplarzy pieczęci, które mają znajdować się w posiadaniu poszczególnych władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych, określają szczegółowo instrukcje, wydane przez właściwe władze naczelne. Instrukcje te mogą również określać szczegółowo właściwość stosowania pieczęci i ich poszczególnych rodzajów, jako też sposób oznaczania poszczególnych egzemplarzy pieczęci tej samej władzy urzędu, zakładu, instytucji lub przedsiębiorstwa państwowego.

§ 9. Pieczęci, określonych w §§ 3—7, używają wyłącznie władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe. Władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa niepaństwowe, wykonywające w pewnym zakresie funkcje organów państwowych, używają także i w tym zakresie własnych pieczęci.

§ 10. Pieczęci, określonych w §§ 3—7, używają także publiczne szkoły powszechne, rady szkolne okręgowe, powiatowe i miejscowe, dozory szkolne i opieki szkolne.

§ 11. Państwowe szkoły akademickie, które używały w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia odmiennych, tradycyjnych pieczęci, mogą ich używać nadal w zakresie, który ustali Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Państwowe szkoły akademickie mogą używać obok innych rodzajów pieczęci także pieczęci do tłoczenia w wosku.

§ 12. Władze i urzędy samorządowe używają do tłoczenia w papierze oraz do tuszu pieczęci następujących wymiarów: władze i urzędy wojewódzkich związków komunalnych i miasta stołecznego Warszawy — 45 mm. na 36 mm, władze i urzędy powiatowych związków komunalnych i miast wydzielonych z powiatów — 40 mm. na 32 mm, władze i urzędy gmin wiejskich i innych gmin miejskich — 35 mm. na 28 mm.

§ 13. Do laku władze i urzędy wszystkich związków samorządowych używają pieczęci o wymiarze 30 mm. na 24 mm

§ 14. Do legitymacyj i innych dokumentów, na których ze względu na szczupłość miejsca nie mogą być używane pieczęcie normalnych wymiarów, można używać pieczęci o wymiarze 25 mm. na 20 mm

§ 15. Szkoły samorządowe i szkoły zawodowe dokształcające używają pieczęci, określonych w §§ 12—14.

§ 16. Przepisy o stosowaniu pieczęci i ich poszczególnych rodzajów przez władze i urzędy samorządowe, o sposobie ich przechowywania, o ilości egzemplarzy pieczęci, które mają znajdować się w posiadaniu poszczególnych władz i urzędów samorządowych oraz o używaniu w pieczęciach nazw skróconych ze względu na długość nazw odpowiednich władz i urzędów samorządowych — wyda Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 17. Władze naczelne, władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe, podległe bezpośrednio władzom naczelnym oraz władze i urzędy wojewódzkich związków komunalnych i Magistrat miasta stołecznego Warszawy kierują zamówienia na pieczęcie do Mennicy Państwowej bezpośrednio. Inne władze, urzędy, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe kierują je za pośrednictwem władz przełożonych, podległych bezpośrednio władzom naczelnym, władze i urzędy powiatowych związków komunalnych oraz gmin miejskich i wiejskich — za pośrednictwem wojewódzkich władz administracji ogólnej.

Instrukcje, wydane przez właściwe władze naczelne, a o ile chodzi o władze i urzędy samorządowe — przez Ministra Spraw Wewnętrznych, mogą ustanawiać wyjątki od powyższej zasady.

§ 18. W razie zagubienia pieczęci należy zawiadomić o tem bezzwłocznie władzę bezpośrednio przełożoną, względnie nadzorczą, właściwego prokuratora sądu okręgowego oraz Mennicę Państwową.

§ 19. Pieczęcie, które z powodu zniszczenia, uszkodzenia, zwinięcia władzy lub urzędu (zakładu, instytucji, przedsiębiorstwa państwowego) lub też z innych powodów nie mogą być nadal używane, należy bezzwłocznie przekazać Mennicy Państwowej za pośrednictwem właściwej władzy naczelnej; pieczęcie władz i urzędów wojewódzkich związków komunalnych oraz miasta stołecznego Warszawy należy przekazywać za pośrednictwem Ministra Spraw Wewnętrznych, a pieczęcie władz i urzędów powiatowych związków komunalnych oraz gmin miejskich i wiejskich — za pośrednictwem wojewódzkich władz administracji ogólnej.

§ 20. Mennica Państwowa winna na żądanie sądów, urzędów prokaratorskich i władz bezpieczeństwa bezpłatnie dokonywać ekspertyz i wydawać orzeczenia co do autentyczności pieczęci urzędowych i ich odcisków.

§ 21. W okresie do dnia 28 marca 1930 r. poszczególne władze naczelne mogą ustalać jednakowe dla wszystkich podległych im władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych terminy prekluzyjne, od których dotychczas używane pieczęcie mają być zastąpione nowemi.

Po wprowadzeniu nowych pieczęci wszystkie dawne pieczęcie władz, urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych winny być przekazane Mennicy Państwowej za pośrednictwem właściwych władz naczelnych, pieczęcie władz i urzędów wojewódzkich związków komunalnych i miasta stołecznego Warszawy — za pośrednictwem Ministra Spraw Wewnętrznych, a pieczęcie władz i urzędów powiatowych związków komunalnych oraz gmin miejskich i wiejskich — za pośrednictwem wojewódzkich władz administracji ogólnej.

§ 32. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, wszystkim ministrom oraz Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

§ 23. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski
Minister: K. Bartel
Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski
Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski
Minister Skarbu: G. Czechowicz.
Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: Dr. Dobrucki
Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski
Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski
Minister Komunikacji: Romocki
Minister Robót Publicznych: Moraczewski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Dr. Jurkiewicz

Minister Reform Rolnych: Witold Staniewicz
Minister Poczt i Telegrafów: Bogusław Miedziński

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości
Wejherowo, dnia 10. 7. 1928 r.
Starosta: Lipski.

190.
Rozporządzenie
Minisra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej
z dnia 22 marca 1928 r.
o współdziałaniu organów policji państwowej i władz samorządowych z inspekcją pracy.

Na podstawie art. 34 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy (Dz U. R. P. Nr. 67, poz. 590) zarządza się co następuje:

§ 1. Organa policji państwowej o spostrzeżonych wykroczeniach przepisów prawnych, dotyczących stosunków pracy, sporządzają protokóły i przesyłają je do właściwego inspektora pracy.

Organa te w poszczególnych wypadkach na wniosek inspektora pracy sprawdzają wykonywanie przepisów prawnych w sprawie czasu pracy, zatrudniania kobiet i młodocianych oraz wykonanie nakazów inspektora pracy. Protokóły sporządzane przez funkcjonarjuszów policji państwowej w sprawach przekraczania godzin handlu winny być kierowane wprost do właściwych powiatowych władz administracji ogólnej zgodnie z art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22-go marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364).

§ 2. W razie utrudniania wstępu inspektorom pracy do zakładów pracy i wogóle w wypadku czynnego oporu przeciwko spełnianiu przez inspektorów pracy ich czynności urzędowych, organa policji państwowej na żądanie inspektora pracy obowiązane są niezwłocznie udzielić mu pomocy, usuwając przeszkody, uniemożliwiające wykonywanie czynności urzędowych, niezależnie od sporządzenia protokółu za opór władzy. Inspektor pracy, żądając pomocy policji państwowej, okazuje swą legitymację urzędową.

§ 3. W razie wybuchu strejków lub zaburzeń w zakładach pracy, zatrudniających powyżej 50 robotników, wypadków żywiołowych w zakładach pracy, organa policji państwowej, gdy dowiedzą się o tych zdarzeniach, zawiadamiają niezwłocznie o powyższem właściwego inspektora pracy.

§ 4. Jeżeli skutkiem wypadku przy pracy nastąpi śmierć, lub ciężkie uszkodzenie ciała policja państwowa przeprowadza dochodzenie i zawiadamia niezwłocznie telefonicznie lub pisemnie inspektora pracy, podając okoliczności wypadku.

Przepis powyższy nie narusza obowiązków policji państwowej w zakresie zawiadamiania władz sądowych i dochodzenia przestępst w myśl ustaw postępowania karnego.

§ 5. Władze samorządowe na wniosek inspektora pracy zarządzają doręczanie pism urzędowych inspekcji pracy, jak również, w razie pomtrzeby i w miarę ożności udzielają w swych lokalach urzędowych czasowych pomieszczeń na odbywanie czynności urzędowych inspekcji pracy.

Koszta, jako wydatki obciążające inspekcję pracy, będą zwracane zainteresowanym związkom komunalnym według norm ustalonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Dr. Jurkiewicz

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Wejherowo, dnia 2. 7. 1928 r.
Starosta: Lipski.

191.
Rozporządzenie Ministra Rolnictwa
z dnia 12 czerwca 1928 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu o nadzorze weterynaryjnym nad targami, jarmarkami, pokazami i przetargami zwierząt, rzeźniami, mleczarniami, zakładami tuczenia dla celów przemysłowych, krowiarniami, wspólnemi pastwiskami, stajniami zajezdnemi i przedsiębiorstwami handlu zwierzętami, lecznicami i uzdrowiskami dla zwierząt.

Na podstawie art. 6, 17 zdanie pierwsze i punkty c), e), i f) 19, 97 pkt. c) i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 marca 1928 r o uzupełnieniu ar. 97 tegoż rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 229) zarządza się co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Targi, jarmarki, pokazy i przetargi zwierząt, rzeźnie, mleczarnie, zakłady tuczenia dla celów przemysłowych, krowiarnie, wspólne pastwiska, stajnie zajezdne i przedsiębiorstwa handlu zwierzętami, lecznice i uzdrowiska dla zwierząt podlegają nadzorowi weterynaryjnemu władz administracyjnych wykonywanemu przez powiatowych lekarzy weterynaryjnych.

W razie potrzeby wojewoda może — za zgodą Ministra Rolnictwa — nadzór ten poruczyć innym lekarzom wterynaryjnym, zasługującym na zaufanie i nie pozostającym w jakiejkolwiek zależności od przedsiębiorców wymienionych zakładów lub urządzeń.

§ 2. Powiatowy lekarz weterynaryjny winien przeprowadzić rewizje zakładów i urządzeń, wymienionych w rozdziałach III—VIII niniejszego rozporządzenia, możliwie przy sposobności wykonywania innych czynności służbowych.

II. Targi, jarmarki, pokazy i przetargi zwierząt.

§ 3. Na urządzenie pokazu lub przetargu zwierząt, pochodzących z jednego powiatu, przedsiębiorca winien uzyskać zezwolenie starosty, a na urządzenie pokazu lub przetargu zwierząt, pochodzących z dwu lub więcej powiatów albo województw — zezwolenie wojewody właściwego dla

obszaru, na którym odbyć się ma pokaz lub przetarg.

§ 4. Wojewoda może zwolnić od nadzoru weterynaryjnego mniejsze targi, jarmarki, pokazy i przetargi zwierząt, na które spędzane są zwierzęta z jednej lub z kilku sąsiadujących ze sobą miejscowości, jeżeli według ztanu zaraźliwych chorób zwierzęcych nie zachodzi niebezpieczeństwo rozniesienia zarazy.

§ 5. Powiatowy lekarz weterynaryjny, wykonywujący nadzór, winien każde zwierzę przy wprowadzeniu (wwiezieniu, wniesieniu) na targ, jarmark, pokaz lub przetarg zbadać i sprawdzić świadectwo miejsca pochodzenia.

Badanie zwierząt przez powiatowych lekarzy weterynaryjnych przy wprowadzaniu (wwożeniu, wnoszeniu) zwierząt na targ, jarmark, pokaz lub przetarg winno się odbywać przy świetle dziennym lub przy dostatecznem świetle sztucznem.

Podczas trwania targu, jarmarku, pokazu i przetargu spędzone zwierzęta podlegają nadzorowi powiatowego lekarza weterynaryjnego; zwierzęta nie wyprowadzone (wywiezione, wyniesione) w dniu spędu, winny być ponownie zbadane przed ich wyprowadzeniem (wywiezieniem, wyniesieniem).

W razie stwierdzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej lub podejrzenia powiatowy lekarz weterynaryjny winien niedopuścić chorych i podejrzanych zwierząt na targ, jarmark, pokaz i przetarg, lecz odosobnić je i postępować — zależnie od rodzaju zaraźliwej choroby — według przepisów rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 6. Zwierząt niezaopatrzonych w świadectwa miejsca pochodzenia, przewidziane w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 408), powiatowy lekarz weterynaryjny winien również nie dopuścić na targ, jarmark, pokaz i przetarg, przyczem w razie podejrzenia, że zwierzę pochodzi z miejscowości lub okręgu, z którego wywóz tego gatunku zwierząt jest zakazany lub ograniczony, — zwierzę odosobnić aż do czasu wyjaśnienia miejsca jego pochodzenia.

§ 7. Z targów, pokazów i przetargów, urządzanych dla zwierząt rzeźnych, zwierzęta wolno wyprowadzać (wywozić, wynosić) tylko do rzeźni, znajdującej się w tej samej miejscowości, lub do rzeźni innych miejscowości, połączonych bezpośrednio torem kolejowym.

Starosta może zezwolić na wyjątki, jeżeli, według uznania powiatowego lekarza weterynaryjnego, nie jest to połączone z niebezpieczeństwem przeniesienia zarazy.

§ 8 Starosta może zarządzić, aby zwierzęta niewyprowadzone po odbytym targu zostały umieszczone w osobnych, na ten cel przeznaczonych, pomieszczeniach. Zwierzęta takie mogą być dopuszczone na następny targ dopiero po ponownem ich zbadaniu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznaniu za niepodejrzane.

§ 9. W czasie odbywania się w pewnej miejscowości targów, jarmarkow, pokazów i przetargów publicznych zwierząt nie wolno wykonywać handlu zawodowego tego samego gatunku zwierzętami, spędzanemi z różnych miejscowości, poza targowiskiem (miejscem spędu) w tej miejscowości i w miejscowości bezpośrednio przyległej.

§ 10. Mleko krów dojonych na targach, jarmarkach, pokazach i przetargach winno być bezpośrednio po udoju wyjałowione w sposób przewidziany w § 19 rozporządzenia niniejszego; przed wyjałowieniem mleko to nie może być użyte na karmę dla zwierząt.

§ 11. Po ukończonym targu, jarmarku, pokazie i przetargu targowiska i miejsca spędu zwierząt winny być oczyszczone, a w razie potrzeby także odkażone według przepisów załącznika Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9-go stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 12. W razie groźnego niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych wojewoda może — za zgodną Ministra Rolnictwa — zarządzić rejestrację i oznakowanie bydła rogatego wprowadzanego na targi i jarmarki.

III Rzeźnie.

§ 13. Powiatowy lekarz weterynaryjny winien przeprowadzić rewizje:

a) rzeźni publicznych i wywozowych, pozostających pod kierownictwem lekarza weterynaryjnego, — dwa razy do roku;
b) rzeźni publicznych i wywozowych — niepozostających pod kierownictwem lekarza weterynaryjnego — sześc razy do roku;
c) rzeźni prywatnych cztery razy do roku.

§ 14. Wyprowadzanie (wywożenie, wynoszenie) w stanie żywym zwierząt, spędzonych do rzeźni publicznej lub wywozowej, jest zakazane. Na wyjątki może zezwolić starosta, jeżeli według uznania powiatowego lekarza weterynaryjnego nie jest to połączone z niebezpieczeństwem przeniesienia zaraźliwej choroby zwierzęcej.

§ 15. Mleko krów, dojonych w rzeźni publicznej lub wywozowej, winno być bezpośrednio po udoju wyjałowione w sposób przewidziany w § 19 rozporządzenia niniejszego; przed wyjałowieniem mleko to nie może być użyte na karmę dla zwierząt.

§ 16. Po ukończonym czasie uboju stajnie, obory, chlewy i hale uboju, jak również wszelkie używane urządzenia, sprzęty i przedmioty winny być należycie oczyszczone.

IV. Mleczarnie

§ 17. Posiadacz mleczarni, otrzymującej mleko z różnych gospodarstw, winien prowadzić dziennik uwidoczniający, które gospodarstwa i w jakiej ilości codziennie dostarczają mleko do mleczarni oraz do jakich gospodarstw i w jakiej ilości oddaje się stale mleko z mleczarni na karmę dla zwierząt racicowych

§ 18. Posiadacz mleczarni, otrzymującej mleko z różnych gospodarstw, winien:

a) zaopatrzyć pomieszczenia, używane do przeróbki mleka, w nieprzepuszczalne podłogi, w szczelne i gładkie ściany do wysokości 2 m. i w urządzenia umożliwiające oczyszczanie i odkażanie sprzętów i narzędzi używanych w mleczarni, a w szczególności naczyń i baniek do mleka oraz bębenków i wkładek do wirówek,
b) posiadać urządzenia umożliwiające dostateczne wyjaławianie mleka.

Posiadacz mleczarni, używającej wirówek, winien osad z wirówek codziennie nieszkodliwie usuwać.

§ 19. Mleko należy uznać za dostatecznie wyjałowione.

a) po nagrzaniu na ogniu aż do zagotowania,
b) po nagrzaniu do 85° C parą wodną,
c) po nagrzaniu do 70° C i utrzymaniu w tym stopniu nagrzania w przeciągu pół godziny.

§ 20. Postanowienia, zawarte w §§ 18 i 19, nie wyłączają stosowania dalej idących przepisów sanitarnych.

§ 21. Wojewoda może w poszczególnych wypadkach odroczyć do lat pięciu zaopatrzenie mleczarni w urządzenia, przewidziane w punkcie b) § 18, umożliwiające dostateczne wyjałowienie mleka (§ 19), jeżeli względy gospodarcze tego wymagają i nie zagraża to niebezpieczeństwem rozszerzenia się zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 22. W razie groźby niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych, a w szczególności pryszczycy, wojewoda:

a) zarządzi odkażanie pomieszczeń, narzędzi i przedmiotów — w szczególności zaś baniek do mleka — przed wypuszczeniem ich z mleczarni, w sposób przepisany w § 11 załącznika Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U R. P. Nr. 19, poz 167),
b) zakaże oddawania mleka z mleczarni bez uprzedniego wyjałowienia w sposób podany w § 19 oraz użytkowania na karmę niewyjałowionego mleka dla własnych zwierząt racicowych.

§ 23. Powiatowy lekarz weterynaryjny winien przy sposobności wykonywania innych czynności służbowych sprawdzać, czy prowadzenie dziennika (§ 17), usuwanie odpaków (§ 18 ustęp ostatni), oczyszczanie i odkażanie pomieszczeń, narzędzi i przedmiotów oraz wyjaławianie mleka, o ile to zostało zarządzone (§ 22), odbywa się w sposób przepisany.

W razie groźby niebezpieczeństwa pryszczycy wojewoda może zarządzić pobieranie próbek mleka celem sprawdzenia jego dostatecznego wyjałowienia, zawiadamiając o tem Ministra Rolnictwa

V. Stajnie zajezdne i przedsiębiorstwa handlu zwierzętami.

§ 24. Powiatowy lekarz weterynaryjny winien przeprowadzać raz na miesiąc rewizję stajen zajezdnych i przedsiębiorstw handlu zwierzetami.

Zależnie od stopnia niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych lub jeżeli szczególne warunki tego wymagają, wojewoda może ilość rewizyj zwiększyć albo też mniejsze przedsiębiorstwa od rewizji zwolnić, zawiadamiając o tem Ministra Rolnictwa.

§ 25. W razie stwierdzenia zaraźliwych chorób zwierzęcych powiatowy lekarz weterynaryjny winien wydać zarządzenia, stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz 167)

VI Krowiarnie i zakłady tuczenia zwierząt dla celów przemysłowych.

§ 26. Powiatowy lekarz weterynaryjny winien przeprowadzać dwa razy do roku rewizję krowiarń i zakładów tuczenia zwierząt dla celów przemysłowych.

Wojewoda, w razie groźby niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych lub jeżeli miejscowe stosunki tego wymagają, może ilość rewizyj zwiększyć, abo też mniejsze zakłady tuczenia dla celów przemysłowych i krowiarnie od rewizji zwolnić, zawiadamiając o tem Ministra Rolnictwa.

§ 27. Wojewoda ustali, które załady tuczenia zwierząt uznaje się za zakłady tuczenia dla celów przemysłowych.

VII. Lecznice i uzdrowiska dla zwierząt.

§ 28. Pow. lekarz weterynaryjny winien przeprowadzać 2 razy do roku rewizje lecznic i uzdrowisk dla zwierząt.

VIII. Wspólne pastwiska.

§ 29. Pow. lekarz weterynaryjny winien przeprowadzać 2 razy do roku rewizje wspólnych pastwisk i to możliwie w krótkim czasie po rozpoczęciu i przed zakończeniem okresu pastwiskowego.

§ 30 Wojewoda może wspólne pastwiska o mniejszem znaczeniu dla zwalczania zaraźliwych chorób zwierzęcych od rewizji zwolnić.

IX Koszty nadzoru.

§ 31. Opłaty za nadzór nad targami, jarmarkami, pokazami i przetargami zwierząt wynoszą od 6 do 10 złotych za każdy dzień trwania targu, jarmarku, pokazu lub przetargu.

Wysokość opłat za nadzór nad poszczególnemi targami, jarmarkami, pokazami i przetargami w granicach powyższych ustalają wojewodowie — w zależności od wymaganego nakładu pracy powiatowego lekarza weterynaryjnego i wielkości nadzorowanego przedsiębiorstwa.

§ 32. Opłatę za nadzór nad targami i jarmarkami, które wymagają wyjątkowo wielkiego nakładu pracy powiatowego lekarza weterynaryjnego, wojewoda może podwyższyć do sumy nieprzewyższającej jednak całodziennych diet, jakieby powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu służyły według przepisów o należnościach za podróże służbowe.

§ 33. Za nadzór nad targami, jarmarkami, pokazami i przetargami, wykonany w miejscu odległem ponad 2 klm. od miejsca służbowego powiatowego lekarza weterynaryjnego, przedsiębiorca oprócz opłat, wymienionych w §§ 31 i 32, ponosi również koszty przejazdu, jakieby powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu służyły według przepisów o należnościach za podróże służbowe.

§ 34. Opłata za jednorazowe wykonanie przez powiatowego lekarza weterynaryjnego obowiązkowej rewizji, przewidzianej w §§ 13, 24, 26, 28 i 29.

a) rzeźni publicznej, większej rzeźni prywatnej lub wywozowej wynosi 5 zł,
b) mniejszej rzeźni prywatnej, zakładu tuczenia zwierząt dla celów przemysłowych, krowiarni, wspólnego pastwiska, stajni zajezdnej i przedsiębiorstwa handlu zwierzętami, lecznicy lub uzdrowiska dla zwierząt wynosi 2 zł.

Wojewoda ustali, które z rzeźni prywatnych i wywozowych w rozumieniu paragrafu niniejszego uznaje się za większe.

§ 35. Jeżeli nadzór nad zakładami i urządzeniami, wymienionemi w § 34, zostanie wykonany przy sposobności wykonywania innych czynności służbowych, opłatę, ustaloną w § 34, zmniejsza się do połowy.

§ 36. Za nadzór nad zakładami i urządzeniami, wymienionemi w § 34, wykonany w miejscu odległem ponad 2 km. od miejsca służbowego powiatowego lekarza weterynaryjnego, przedsiębiorca oprócz opłat, przewidzianych w § 34 i 35, ponosi również koszty przejazdu, jakieby powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu służyły według przepisów o należnościach za podróże służbowe.

§ 37. Jeżeli nadzór nad zakładami i urządzeniami, wymienionemi w § 34, nie mógłby być wykonany przy sposobności wykonywania innych czynności służbowych, powiatowy lekarz weterynaryjny winien w celu zmniejszenia kosztów podróży nadzór ten wykonywać możliwie w podróży objazdowej, a koszty podróży podzielić równomiernie między poszczególnych przedsiębiorców zakładów i urządzeń.

§ 38. Wojewoda może — po porozumieniu się z osobami zainteresowanemi i za zgodą Ministra Rolnictwa — zamiast wynagrodzenia za poszczególne czynności ustalić ryczałtowe wynagrodzenie roczne. Ryczałtowe wynagrodzenie roczne nie może jednak przewyższać kwoty, jaka przypadałaby rocznie przy obliczaniu wynagrodzenia, pobieranego za czynności te w ciągu roku na podstawie §§ 31—37.

§ 39. W zależności od warunków miejscowych wojewoda ustali sposób uiszczania należności, przewidzianych w §§ 31—38, powiatowym lekarzom weterynaryjnym, jako wynagrodzenia za wykonane czynności nadzoru.

X. Przepis końcowy.

§ 40. Roporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski

Min. Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski

Minister Skarbu: G. Czechowicz

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Wejherowo, dnia 10. 7. 1928 r.

Starosta: Lipski.

192.
Zarządzenie w sprawie wybuchu odry w Łężycach.

Lekarz Powiatowy stwierdził urzędowo odrę u szeregu dzieci szkolnych w Łężycach. Ponieważ odra występuję w formie epidemicznej, zarządzam na podstawie § 10 część II tytuł 17 ogólnego prawa krajowego aż do odwołania zamknięcie szkoły i zarazem zakazuję osobom nienależącym do odnośnej rodziny dostęp do ubikacyj, w których leżą chore dzieci. Wyjątek stanowią ordynujący lekarz i osoby przez niego przesłane lub osoby, potrzebne do pielęgnowania chorych.

Wejherowo, dnia 9 lipca 1928 r.

L. dz. IX. 4 12727/28 st.

Starosta: (—) Lipski.

193.
Obwieszczenie
Starosty w sprawie otwarcia przejść granicznych.

Podaję do wiadomości osób zainteresowanch, że ogłoszone w Orędowniku Urzędowym powiatu wejherowskiego nr. 8 poz. 32 rok 1928 godziny przejścia dla odprawy celnej i osobowej przy Czymanowie — Rauschendorf i Tyłowie — Oppalin zmienione zostały jak następuje:

Czymanowo—Rauschendorf

Odprawa celna: w czerwcu lipcu i sierpniu w sobotę od godz. $5^1/_2$—$7^1/_2$ oraz 18—20,
w innych miesiącach:
od godz. $6^1/_2$—8 i 16—18.

Ruch osobowy: w czerwcu, lipcu i sierpniu
w poniedziałki od godz. $5^1/_2$—$6^1/_2$,
w środy od godz. $5^1/_2$—$6^1/_2$ i 18—$19^1/_2$,
w innych miesiącach:
w poniedziałki od godz. $6^1/_2$—$7^1/_2$,
w środy od godz. $6^1/_2$ do $7^1/_2$ i 16 do $17^1/_2$.

Tyłowo—Oppalin

Dla dzieci, uczęszczających na naukę:
w wtorki i piątki od godz. 14—$14^1/_2$ i 16—$16^1/_2$.
Dla celów religijnych:
w niedziele i święta od godz. $8^1/_2$—$9^1/_2$ i $12^1/_2$—$13^1/_2$

Ostateczne otwarcie przejść granicznych nastąpi z dniem 15 lipca 1928 r.

Pp. sołtysi i przełożeni obszarów granicznych pasa granicznego podadzą powyższe do wiadomości mieszkańców w sposób w gminach przyjęty.

Wejherowo, dnia 10 lipca 1928 r.

L. dz. II. 18 13959/28 St.

Starosta: Lipski.

194.

Obwieszczenie.

Plan publicznego szczepienia przeciw ospie p. Dr. Skowrońskiego z Gdyni.

Gminy	Miejsce szczepienia	Czas szczepienia	Czas oględzin
Gdynia aż do kanału	Gdynia Szkoła nowa	środa 18. 7. o g. 10 tej	środa 25. 7. o g. 10 tej
Oksywie i wybudowanie Oksywskie	Oksywie szkoła	czwartek 19. 7. o g. 10 tej	czwartek 26. 7. o g. 10 tej
M. Kack, Kolibki, Orłowo, Witomino, Redłowo	M. Kack szkoła	sobota 21. 7. o g. 10-tej	sobota 28. 7. o g. 10-tej
Chylonja, Chylonja Dwór Cisowa	Chylonja restauracja Semerlinga	wtorek 24. 7. o g. 10 tej	wtorek 31. 7. o g. 10 tej
Pogórze Kazimierz Suchydwór	Pogórze Szkoła	poniedziałek 23. 7. o g. 10 tej	poniedziałek 30. 7. o g. 10-tej
St. Obłuże i wybudowania Nowe Obłuże	St. Obłuże Szkoła	poniedziałek 23. 7. o g. 12-tej	poniedziałek 30. 7. o g. 12-tej
Kosakowo	Kosakowo Szkoła	środa 25. 7. o godz. 9 tej	wtorek 31. 7. o godz. 9 tej
Pierwoszyno Stefanowo Dębogórze	Pierwoszyno Szkoła	środa 25. 7. o godz. 11-tej	wtorek 31. 7. o godz. 11-tej
Mechilinki Mosty Rewa	Mosty Szkoła	środa 25. 7. o godz. 13-tej	wtorek 31. 7. o godz. 13 tej

P. Burmistrz i pp. sołtysi i przełożeni obszarów dworskich podadzą plan szczepienia przeciw ospie natychmiast do wiadomości mieszkańcom gmin.

Wejherowo, dnia 12-go lipca 1928 r. **Starosta:** (—) Lipski.

L. dz. IX. 5. 14·09/28 st.

Rozkład jazdy autobusów powiatowych

od 12 lipca 1928 roku

Wejherowo—Leśniewo—Krokowa—Karwia.

Cena 14 gr za 1 klm.

W środę i sobotę					w niedzielę	klm.	STACJE	W środę i sobotę					w niedzielę
5,30	7,30	11,00	15,30	16,30	11,00		**Wejherowo**	8,55	9,00	14,25	17,00	19,55	18,25
5,57	8,00	11,27	16,00	16,57	11,27	9	**Mała Piaśnica**	8,28	8,30	13,58	16,30	19,28	17,58
6,00	8,03	11,30	16,03	17,00	11,30	10	**W. Piaśnica**	8,25	8,27	13,55	16,27	19,25	17,55
	8,15		16,15			14	**Leśniewo**		8,15		16,15		
6,09		11,39		17,09	11,39	13	**Dąbrowa**	8,16		13,46		19,16	17,46
6,21		11,51		17,21	11,51	17	**Karlikowo**	8,04		13,34		19,04	17,34
6,30		12,00		17,30	12,00	20	**Lisewo**	7,55		13,25		18,55	17,25
6,42		12,12		17,42	12,12	24	**Krokowa**	7,43		13,13		18,43	17,13
6,45		12,15		17,45	12,15	25	**Minkowice**	7,40		13,10		18,40	17,10
6,52		12,22		17,52	12,22	27	**Sławoszyno**	7,33		13,03		18,33	17,03
7,01		12,31		18,01	12,31	30	**Karw. Błoto**	7,24		12,54		18,24	16,54
7,10		12,40		18,10	12,40	33	**Karwia**	7,15		12,45		18,15	16,45

Nakładem Wydziału Powiatowego w Wejherowie. Odpowiedzialny redaktor Augustyn Westphal, Wejherowo
Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie.